

[Lone Dybkjær]

bejde bag scenen, lokalradio og -tv og den slags, det er utrolig restriktivt. Men jeg vil godt slutte med at sige, at jeg er betænkelig ved tiltaget om at give penge til dem, der passer deres nærmeste. Jeg er grundlæggende betænkelig ved, at man skal have penge for at passe sine egne børn eller passe døende slægtninge – nu kan man jo altid lave nogle undtagelser i denne sammenhæng – og det er, fordi jeg er bange for, at vi indfører et eller andet med betaling for kærlighed, og det synes jeg der meget nemt kan komme til at ligge i det, så snart man skal have et eller andet betalt for at tage sig af sine egne. Jeg er godt klar over, at det er ikke det, der ligger i hr. Glønborgs tankegang, jeg beder bare om forståelse for, at når jeg reagerer mod det, er det naturligvis ikke, fordi jeg ikke mener, at man skal tage sig af sine egne, men jeg er utrolig bange for at indføre betalingsbegrebet i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Til den sidste bemærkning vil jeg sige, at det ville jeg også være. Hvis vi skal bruge udtrykket »betaling for«, så kan jeg heller ikke lide det. Men det er heller ikke det, det drejer sig om her. Det er egentlig at få lov til at lave sådanne ting, når man alligevel får penge af det offentlige af andre grunde. Det er jo ikke alle og enhver, der kan få arbejdsløshedsdagpenge. Det forudsætter jo, at man har været på arbejdsmarkedet.

Jeg er nødt til lige at anholde, at det skulle være odiøst at få betaling eller pengetilskud fra det offentlige til pasning af egne børn. Skulle det være mere odiøst end at få stor betaling, store tilskud af det offentlige til at lade andre passe éns børn? Det er i realiteten det, man får, når man anbringer dem i en institution; dér betaler man jo ikke, hvad det koster. Dér lader man det offentlige yde én et tilskud på 60.000-70.000 kr. Jeg kan ikke se, at det skulle være mindre odiøst end det andet, vi taler om her. Men nu er vi vist ude ad en tangent.

Villy Søvnal (SF):

Noget af det mest deprimerende ved arbejdsløshedsdiskussioner er det voldsomme modsætningsforhold, der tit er mellem den gode vilje og den praktiske virkelighed.

Jeg er meget enig i de afsluttende bemærkninger fra fru Lone Dybkjær, der siger, at situationen på arbejdsmarkedet har været fuldstændig fastlåst og stivnet i mange år. Der har ikke været initiativer, der har været i stand til at trænge igennem på en sådan måde, at der er sket en faktisk bekæmpelse af arbejdsløsheden. Resultatet er, at vi i dag har de største ledighedstal overhovedet i efterkrigstiden. Jeg tror, det er helt afgørende at erkende dette som udgangspunkt for debatten.

Der forekommer mig at være to spærringer. Den ene spærring har været den konstante, kroniske tro på, at opsvinget ligger lige om hjørnet. Det store vendepunkt, det store mirakel, det, der skal ændre tingenes tilstand, kommer i løbet af kort tid, og derfor kan man bilde sig selv ind, at vi kan holde den afventende holdning. Jeg tror, tiden er inde til at gøre op med illusioner om, at opsvinget kommer sådan lige bragende, og også den tillægsillusion, at hvis det kom, betød det, at alle kom i arbejde. Derfor er der brug for at betrede nye veje.

Det andet, der spærrede, er arbejdsministerens og socialministerens indlæg, som jeg ikke helt kan tilslutte mig den meget positive tolkning af. Ud over en generel sætning om meget god vilje var der meget lidt kød på. Det var svært at skimte åbninger. Jeg oplever nogle voldsomme systemforsvar.

Hvis kravene er, at man fortsat skal være aktiv arbejdssøgende forstået på den måde, at kravene til, hvad man overhovedet må foretage sig, læses så gammeltestamenteligt, som de har gjort indtil nu i Arbejdsministeriet, så ødelægger vi folk alene af den grund, at de holdes væk fra at deltage i ting, de gerne ville.

Jeg sidder som medlem i kontaktudvalget til det frivillige sociale arbejde, hvor vi ved hvert møde behandler stribevis af afslag for folk, der gerne vil deltage i frivilligt socialt arbejde, men som ikke får mulighed for det, og som ikke kan forstå det.

Jeg kan også godt forstå, at folk, der har søgt 70 job og fået 70 afslag, synes, det er lidt svært at leve op til den aktive arbejdssøgendes rolle. Selvfølgelig skal de fortsat gøre det, men jeg kan godt forstå, hvis trætheden begynder at melde sig.

Jeg synes, socialministeren næsten var endnu mere afvisende end arbejdsministeren. Det er interessant, for – ellers er det mig, der har